

Beyond Psychology #4 vraag 3
14 april 1986.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Ik tekende eens een beeld van een bloeiende bloem. De bloem was eenvoudig en lieflijk; ze had een zwak licht schijnend uit de juist geopende knop, en de bladeren waren sterk en gezond. Maar de wortels waren onderontwikkeld en zwak, alsof ze helemaal niet tot de bloem behoorden. Deze afbeelding was om mij te symboliseren, en ik ben er intens aan gehecht. Maar ik ben voortdurend bezorgd om de wortels, daar ze de belofte van de bloem tegenspreken.

Er zijn veel vragen verbonden met deze afbeelding, maar ik zou erg blij zijn als u me op een of andere manier wilde antwoorden.

Dit is niet alleen jouw situatie. Dit is de situatie van bijna alle menselijke wezens; Hun wortels zijn zwak, en zonder sterke wortels is de belofte van gezonde bloei van duizenden bloemen onmogelijk. Waarom zijn de wortels zwak? Ze worden zwak gehouden.

In Japan hebben ze bomen van vierhonderd, vijfhonderd jaar oud... en dertig centimeter lengte. Het wordt als kunst gezien. Volgens mij is het moord. Generaties tuinmannen hebben deze bomen in deze situatie gehouden.

Een boom nu van vijfhonderd jaar... je kunt zien dat de takken oud zijn, ofschoon ze klein zijn; het is een erg kleine oude man, maar je ziet het aan het blad, aan de bast, aan de takken. En de strategie die gebruikt wordt is deze: ze planten een boom in een aarden pot die geen bodem heeft, dan blijven ze steeds de wortels eraf snijden – want de pot heeft geen bodem. Als de wortels eruit komen en de aarde willen bereiken, snijden ze deze af. Ze zullen niets aan de boom doen, ze zullen gewoon doorgaan de wortels eraf te snijden. Gedurende vijfhonderd jaar heeft een familie voortdurend de wortels afgesneden. De boom kan misschien duizenden jaren leven, maar de boom geeft nooit bloesem, ze komt nooit tot bloei.

Hetzelfde is over de hele wereld met de mens gedaan. Zijn wortels zijn afgesneden vanaf het allereerste begin, wat alles betreft.

Elk kind moet gehoorzaam zijn. Je snijdt zijn wortels af. Je geeft hem niet de kans te denken om ja tegen je te zeggen, of om nee te zeggen. Je staat hem niet toe te denken, je staat hem niet toe om zelf een beslissing te nemen. Je geeft hem geen verantwoordelijkheid – je neemt de verantwoordelijkheid weg, achter het mooie woord 'gehoorzaamheid'. Je neemt zijn vrijheid weg, je neemt zijn individualiteit weg, door een eenvoudige strategie – erop aandringend dat hij een kind is, hij weet helemaal niets. De ouders moeten beslissen, en het kind moet absoluut gehoorzaam zijn. Het gehoorzame kind is het gerespecteerde kind.

Maar dit impliceert zoveel dat je hem compleet vernietigt. Hij zal oud worden, maar zal niet opgroeien. Hij zal ouder worden, maar er zal geen bloei zijn en er zullen geen vruchten zijn. Hij zal leven, maar zijn leven zal geen dans zijn, zal geen lied zijn, zal geen zich verheugen zijn. Je hebt de fundamentele mogelijkheid vernietigd voor alles wat een mens individueel, authentiek, oprecht maakt, hem een zekere integriteit geeft.

In mijn kindertijd... er waren veel kinderen in mijn familie. Ik had zelf tien broers en zussen, en dan waren er de kinderen van een oom, en kinderen van een andere oom... en ik zag dit gebeuren: wie gehoorzaam was werd gerespecteerd. Ik moest een ding voor mijn hele leven beslissen – niet alleen voor in mijn familie of mijn jeugd – dat als ik op een of andere manier respect, achtenswaardigheid verlang, dan kan ik niet als een individu opbloeien. Vanaf mijn kindertijd liet ik het idee van het gerespecteerd worden varen.

Ik zei tegen mijn vader, "Ik heb u iets te zeggen."

Hij was altijd bezorgd wanneer ik naar hem toekwam, want hij wist dat er dan enige moeilijkheid zou komen. Hij zei, "Dit is niet de manier waarop een kind tegen zijn vader spreekt – 'Ik heb u iets te zeggen.'"

Ik zei, "Het is een verklaring door u aan de hele wereld. Op dit moment is de hele wereld niet

beschikbaar voor me; voor mij vertegenwoordigt u de hele wereld. Het is niet een kwestie tussen zoon en vader; het is een kwestie tussen een individu en de collectiviteit, de massa. De verklaring is dat ik het idee van respectabiliteit heb afgewezen, dus vraag nooit iets van me in de naam van respect, anders zal ik juist het tegenovergestelde doen.

“Ik kan niet gehoorzaam zijn. Dat betekent niet dat ik altijd ongehoorzaam zal zijn, het betekent eenvoudig dat het mijn keus zal zijn om te gehoorzamen of niet te gehoorzamen. Je kunt vragen, maar de beslissing zal van mij zijn. Als ik voel dat mijn intelligentie het ondersteunt, zal ik het doen; maar het is geen gehoorzaamheid aan u, het is gehoorzaamheid aan mijn eigen intelligentie. Als ik voel dat het niet juist is, ga ik het weigeren. Het spijt me, maar u moet een ding heel goed begrijpen: tenzij ik in staat ben om nee te zeggen, is mijn ja zonder betekenis.”

En dat is wat gehoorzaamheid doet: het maakt je kreupel – je kunt geen nee zeggen, je moet wel ja zeggen. Maar als een mens niet in staat is om nee te zeggen, is zijn ja gewoon zonder betekenis; hij functioneert als een machine. Je hebt een mens tot een robot gemaakt. Dus ik zei hem, “Dit is mijn verklaring. Of u het er mee eens bent of niet, dat is aan u; maar ik heb besloten, en wat ook de consequenties zijn, ik ga het volgen.”

De wereld is zodanig... in deze wereld vrij te blijven, om zelf te denken, om met je eigen bewustzijn te beslissen, om vanuit jouw eigen geweten te handelen is bijna onmogelijk gemaakt. Overal – in de kerk, in de tempel, in de moskee, in de school, in de universiteit, in de familie – overal word je verwacht gehoorzaam te zijn.

Nog kortgeleden werd ik gearresteerd in Kreta. Ze lieten me geen aanhoudingsbevel zien en ik zei tegen hen, “Dit is absoluut crimineel.”

Ze zeiden, “We hebben het, maar het is in Griekenland.”

En ik zei, “Hebben jullie een ander bevel om het huis te doorzoeken?” Ze hadden het niet – ze hadden er nooit aan gedacht. Ik zei, “Je bevel stond je toe om mij buiten het huis te arresteren; het was je niet toegestaan het huis binnen te gaan. Je ging niet alleen het huis binnen, maar Anando, mijn secretaresse, probeerde je te vertellen, ‘Wacht gewoon even! Osho slaapt en ik zal hem gaan wekken. Het zal slechts vijf minuten duren.’ Je kon niet eens vijf minuten wachten.

“Je gooide Anando vanaf het portiek, meer dan een meter hoog, naar beneden op de grond – die uit gravel en stenen bestond – en sleepte haar weg en arresteerde haar zonder bevel. En de enige misdaad die ze gedaan had, was je te zeggen, ‘Wacht gewoon even. We brengen Osho naar beneden, dan kun je jouw papieren aan hem tonen.’”

Toen John me wekte waren ze reeds begonnen met stenen naar het raam te gooien, naar de deuren, probeerden ze het huis van alle kanten in te breken. Ik hoorde geluiden alsof er bommen werden gegooid. Ze hadden dynamietbommen, en dreigden het huis op te blazen.

Op weg naar het politiebureau stopten ze op een lege, stille plek en gaven me een papier, wat alles beschreef wat er gebeurd was, dat ik het moest tekenen. Ik zei, “Ik zou het graag tekenen, maar het is geen ware beschrijving. Je hebt niets genoemd van het breken van het raam, de deuren van het huis, het dreigen dat je het huis zou vernietigen met dynamiet. Je hebt niets genoemd over Anando, dat je haar op de grond hebt gegooid, over de stenen hebt gesleept zonder enig arrestatiebevel voor haar... ik zal het niet tekenen! Je wilt het verdoezelen. Als ik het teken, kan ik niet naar de rechtbank gaan want je kunt met dit papier laten zien dat ik reeds getekend heb. Als je het precies volgens de feiten maakt, alles zegt zoals het is gebeurd; dan wil ik het wel tekenen.”

Ze begrepen dat ik niet een persoon ben die je kunt bedreigen, en ze namen het papier terug. En ze vroegen me nooit weer het te tekenen, want ze waren niet in de positie al deze dingen te schrijven die ze gedaan hadden; dat zou hun veroordeling geweest zijn. Ze wilden me onmiddellijk per boot naar India sturen, en ik weigerde. Ik zei, “Reizen per boot is niet goed voor me. Ik zal zeeziek worden, en wie zal er de verantwoordelijkheid voor nemen? Dus je moet me een schriftelijk document geven waarin je zegt dat je verantwoordelijk bent voor mijn zeeziekte en de gevolgen ervan.” Ze vergaten alles wat de boot betreft!

Ik zei, “Mijn vliegtuig wacht in Athene. Je moet me met een vliegtuig van hier naar Athene brengen, of je moet toestaan dat mijn vliegtuig hier komt. Ik ben niet geïnteresseerd om in zo'n land

nog twee weken te leven” – want mijn visa was nog voor twee weken geldig – “Waar regeringsautoriteiten zich op zo’n primitieve, lelijke, onmenselijke manier gedragen.”

Ik zei tegen de politieagent, “Waar de paus ook heengaat, kust hij de grond na de landing. Ik zou beginnen op de grond te spugen, want dat is wat jullie verdienen.”

Het commentaar dat hij maakte was wat me aan dit alles herinnerde. Hij zei, “Het lijkt erop dat vanaf je vroegste jeugd, niemand je gedisciplineerd heeft in gehoorzaamheid.”

Ik zei, “Dat is juist, dat is een absoluut juiste observatie. Ik ben niet tegen gehoorzaamheid, ik ben niet ongehoorzaam, maar ik wens mijn leven op mijn eigen manier te beslissen. Ik wens niet de bemoeienis van iemand anders, en ik wens ook me niet met andermans leven te bemoeien.”

De mens kan slechts echt mens zijn als dit een geaccepteerde regel wordt. Maar tot nu toe is de geaccepteerde regel geweest de persoon op zo’n manier te vernietigen dat hij zijn hele leven slaafs blijft, onderworpen aan elke soort autoriteit, zijn wortels zo af te snijden dat hij niet genoeg pit heeft om voor vrijheid te vechten, te vechten voor individualiteit, te vechten voor wat dan ook. Dan zal hij slechts een klein stukje leven hebben, wat hem in staat stelt te overleven tot de dood hem van deze slavernij verlost wat we als leven hebben geaccepteerd. Kinderen zijn slaven van hun ouders; vrouwen zijn slaven, echtgenoten zijn slaven, oude mensen worden slaven van de jonge mensen die alle macht hebben. Als je om je heen kijkt, leeft iedereen in slavernij, en verbergen ze de wonden achter mooie woorden.

Dus die tekening van jou, van een bloem met mooie blaadjes en een lichtaura, maar met erg zwakke wortels... jij voelde dat het jou beschreef: het beschrijft alle menselijke wezens.

De wortels kunnen alleen sterk zijn als we stoppen met wat we tot nu toe gedaan hebben, en juist het tegenovergestelde gaan doen. Elk kind zou een kans gegeven moeten worden om te denken. We zouden hem moeten helpen zijn intelligentie aan te scherpen. We moeten hem helpen door hem situaties en gelegenheden te bieden waar hij zelf zal moeten beslissen. We zouden ervoor moeten zorgen dat niemand gedwongen wordt gehoorzaam te zijn, en iedereen de schoonheid en de grootsheid van vrijheid wordt geleerd. Dan zullen de wortels sterk zijn.

Maar zelfs jullie God heeft de wortels van zijn eigen kinderen afgesneden omdat ze niet gehoorzaam waren. Hun ongehoorzaamheid werd de grootste zonde, zo’n grote zonde dat honderden generaties voorbij zijn gegaan, maar de zonde is gebleven; jij hebt hem niet begaan, maar jij komt in de lijn van honderden generaties. Iemand was in het begin aan God ongehoorzaam, en God is zo woedend dat niet alleen Adam en Eva gestraft moesten worden, maar al hun toekomstige generaties, voor eeuwig.

Dit zijn religies die menselijke wezens hebben laten leven zonder enige bloei en zonder enige geurigheid, anders heeft elk individu de capaciteit om een Socrates te zijn, een Pythagoras te zijn, een Heraclitus te zijn, een Gautama Boeddha te zijn, een Chuang Tzu te zijn. Elk individu heeft potentieel, maar het potentieel krijgt niet genoeg voeding. Het blijft potentieel... en de man sterft, maar het potentieel wordt nooit actualiteit.

Mijn hele inspanning en benadering is om elk individu de gelegenheid te geven zijn potentieel te ontwikkelen, wat het ook is. Niemand mag hem van zijn levensrichting afleiden – niemand heeft het recht dat te doen. En dan kunnen we een wereld hebben die werkelijk een tuin van menselijke wezens is. Op dit moment leven we in een hel.